Havnen

Vejlby-Strib Lokalhistoriske Forening

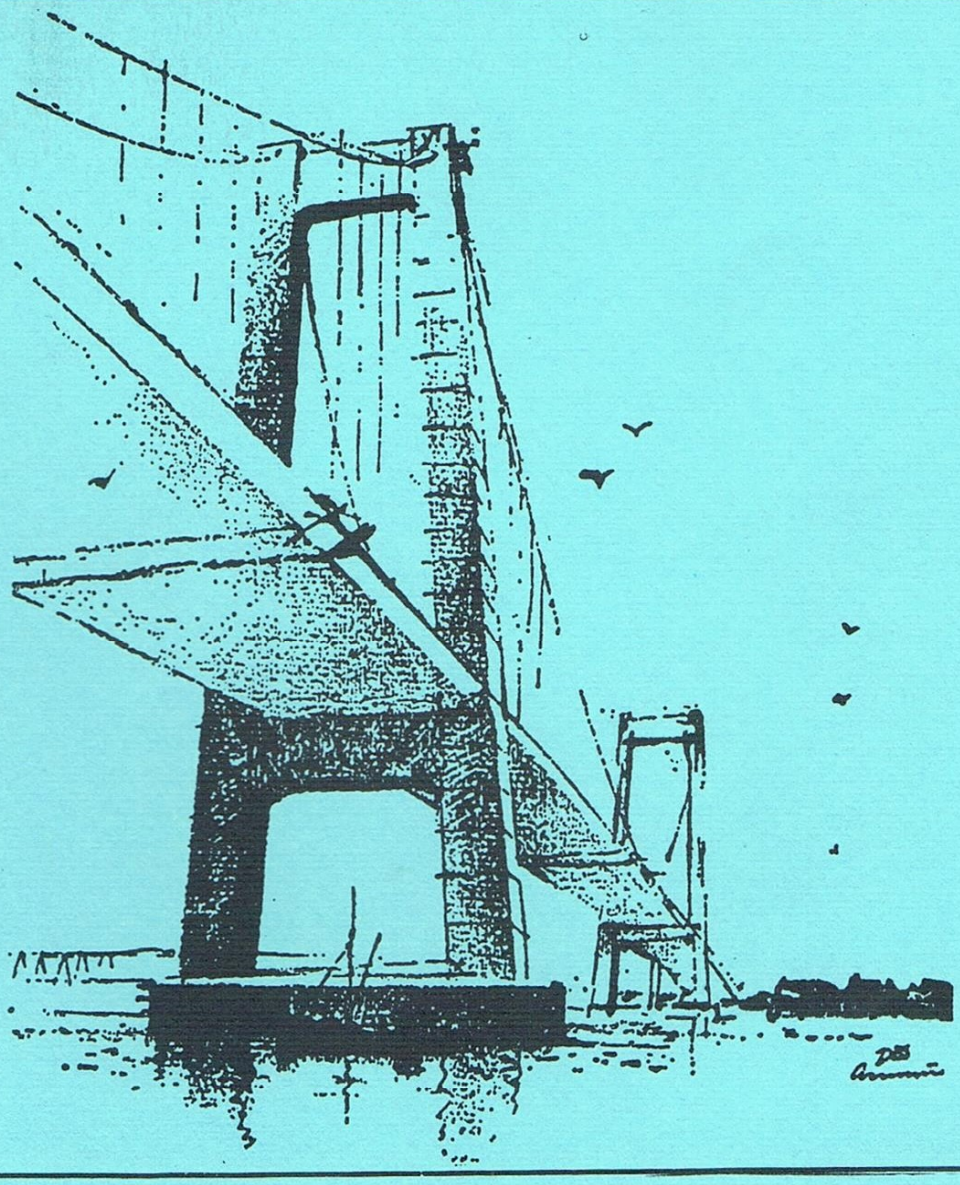

2
1995

Foreningens bestyrelse:

Formand:
Finn Lopdrup Fauk 64 40 10 63

Næstformand:
Jørgen Lundsgaard 64 40 18 80

Sekretær:
Skjold Christensen 64 48 12 41

Kasserer:
Arne Schmidt Andersen 64 40 10 53

Bestyrelsesmedlem:
Niels Erhard Sørensen 64 40 13 88

Suppleanter:
Preben Lindvig Hansen
Kaj Jeppesen

Revisorer:
Børge Jensen
Knud Warming

Revisorsuppleant:
Anna Kierkegaard-Hansen

Hvordan bliver man medlem?

Man kan ringe til et af bestyrelsesmedlemmerne, eller man kan indsende kontingentet til giro nr.9 86 21 37, Vejlby-Strib Lokalhistoriske Forening, Nørre allé 37, 5500 Middelfart.
Kontingentet er 50 kr, om året pr. husstand. Enkeltpersoner **i den gamle Vejlby-Strib kommune** betaler kun 35 kr. mens andre enkeltpersoner betaler 50 kr.

Bavnen

Vejlby-Strib Lokalhistoriske Forening

Nr. 2 August 1995

Indhold:

En planke fra den første Vejlby kirke i Tokkemade? side 1

To Sagn side 4

Kommunesammenlægning 1.4.1970 - 25 år side 5

"Offergaven" side 10

Lillebæltsbroen 25 år 21.10.1970 side 11

Foreningsnyt side 15

Redaktion: Kirsten Fauk

Sats: Jofi - tryk

Trykning: MV - tryk

ISSN 0906-5008

Næste nummer udkommer
December 1995
Deadline: 15. oktober 1995

Forsiden:
Den nye Lillebæltsbro.
Tegning af Des Asmussen.
(Billedbog om Middelfart, prospektkort og tegninger fra før og nu, 1976)

En planke fra den første Vejlby kirke i Tokkemade?

Af Peter Dragsbo, Middelfart Museum

En gang i starten af 1980 'erne lod gårdejer Gunnar Larsen, "Aulby Bakkegaard", udgrave en andedam i kanten af Tokkemade neden for gården, lige over for Vejlby. Under gravearbejdet fandt man en planke, som tydeligvis var tilhugget til et eller andet formål, og derfor gemte man planken i et udhus, men tænkte ellers ikke meget over den. I sommeren 1994 så vejmand Vagn Jørgensen, Røjle, planken hos Gunnar Larsen og mente, at man burde kontakte Middelfart Museum. Og det gjorde man.

Straks efter henvendelsen tog vi ud og kiggede på planken - og der var ingen tvivl: Der var tale om en rest af en såkaldt "stavbygget" træbygning. Og da "stav" - byggeri kun kendes fra vikingetid og tidlig middelalder, var vi med det samme klar over, at der var tale om et spændende fund. Heldigvis

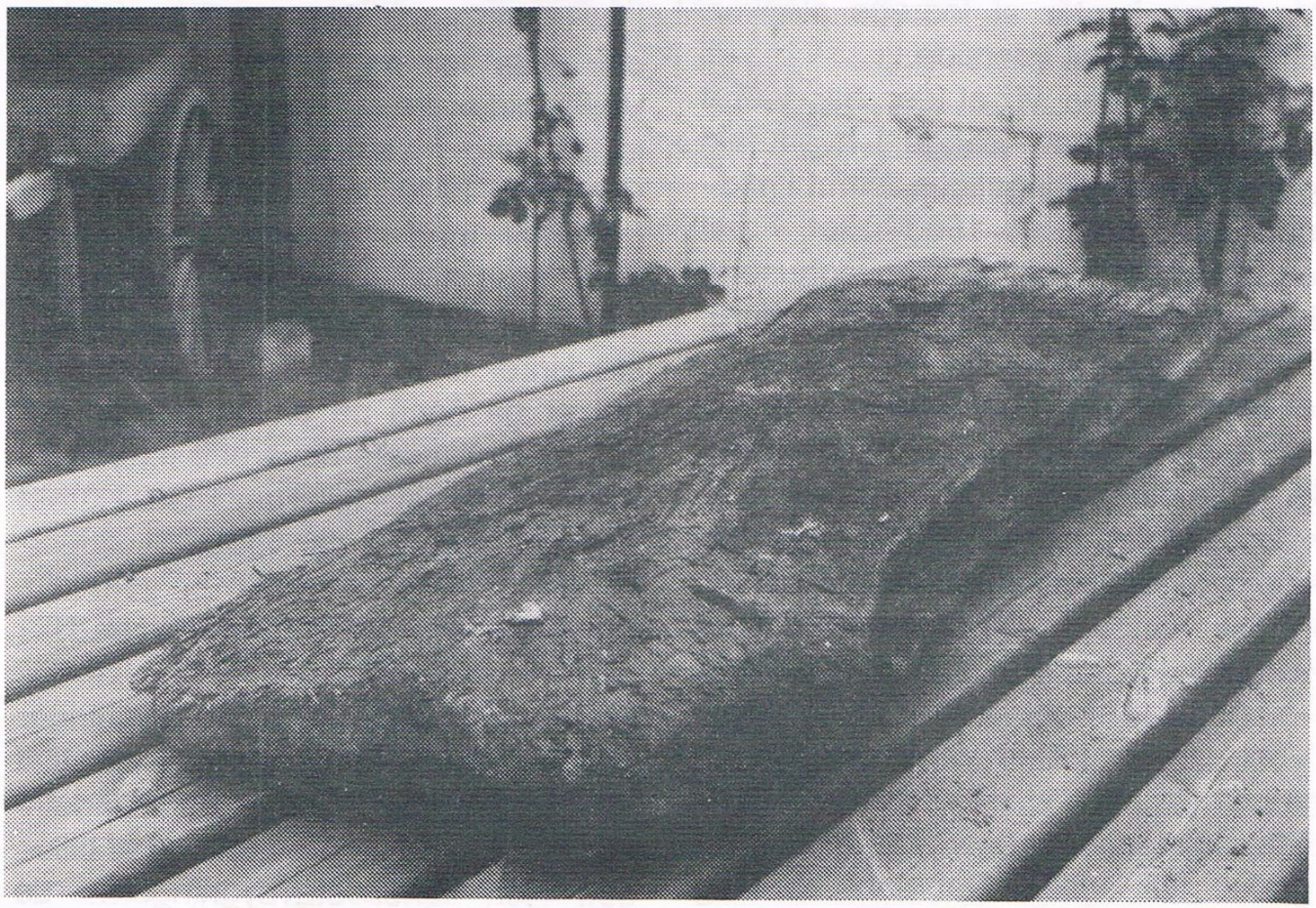

Aulby - planken fra "Aulby Bakkegård", genfundet i 1994.

havde planken stået tørt, så det gamle egetømmer er benhårdt og behøver ingen konservering.
Til gengæld er det idag næsten umuligt at finde det nøjagtige fundsted. Så det vil næppe blive opklaret, om der har været flere stykker, om planken har været smidt i mosen eller har været genbrugt, f.eks. i en bro eller vejbane.

Hvad er en stavbygning?

I dag kender vi byggemåden fra de norske stavkirker, som - bortset fra en stavkirke i Vestsverige og én i England - i dag er de eneste bevarede hele stavbygninger. I kirkerne ses det væsentlige træk ved en stavbygning: Væggene består af lodrette planker, oftest med buet yderside.
I Danmark ved vi, at der har været bygget med stav-vægge i hvert fald gennem hele vikingetiden, samt i middelalderen op til 14-1500-tallet. Først og fremmest synes alle hovedhusene i de berømte vikingeborge, Trelleborg, Fyrkat, Aggersborg og Nonnebakken, at have været bygget med stavvægge - på Trelleborg bestående af stave, gravet ned i jorden og støttet ad udvendige "stræbepiller". Også i vikingetidens landsbyer og handelsbyer (Ribe, Hedeby m.fl.) finder man stavvægge.

Vore ældste kirker var stavkirker.

Efter kristendommens indførelse byggedes der også i Danmark en lang række stavkirker. Første gang, man fandt rester af en stavkirke, var ved en udgravning i Lund i 1911. Men siden da er der fundet stavkirkespor under o. 30 danske landsbykirker. Og man har også fundet bevarede vægplanker fra disse kirker, genbrugt i de senere stenkirker. Mest kendt er en planke, dekoreret med drageslyng, fra Hørning kirke ved Århus, men også i Snoldelev kirke på Sjælland har man fundet bevarede vægplanker fra o. 1200 - og her af fuldstændig samme type som planken fra Aulby. Og hvor stavplankerne fra 900-1000-tallet alle var gravet ned i jord, viser Snoldelev - planken, ligesom Aulby - planken, at man nu var begyndt at bruge fodrem... noget der gjorde konstruktionen lidt mere robust over for råd ved jorden. Det er derfor slet ikke umuligt, at vi her står over for en rest af den ældste Vejlby kirke, fra o. 1150 - 1200. Der er jo ikke langt fra kirken til Tokkemade.... Omkring 1200 var udskiftningen af trækirker med stenkirker i fuld gang. Men fund fra udgravede voldsteder viser, at man fortsatte med at bygge stavkirker til op i 14 - 1500 årene. Og det er da også på en borg, man har Danmarks eneste bevarede indendørs stav - væg: et skillerum i Gåsetårnet (Vordingborg) fra ca. 1350.

Stavbyggeri - en gammel nyhed.

Noget tyder altså på, at stavbygninger var en nyhed, som opstod i løbet af jernalderen eller i starten af vikingetiden, og som igen forsvandt ud af billedet. Heri ligner stavbygningerne de såkaldte "bul-huse", bygninger, hvor

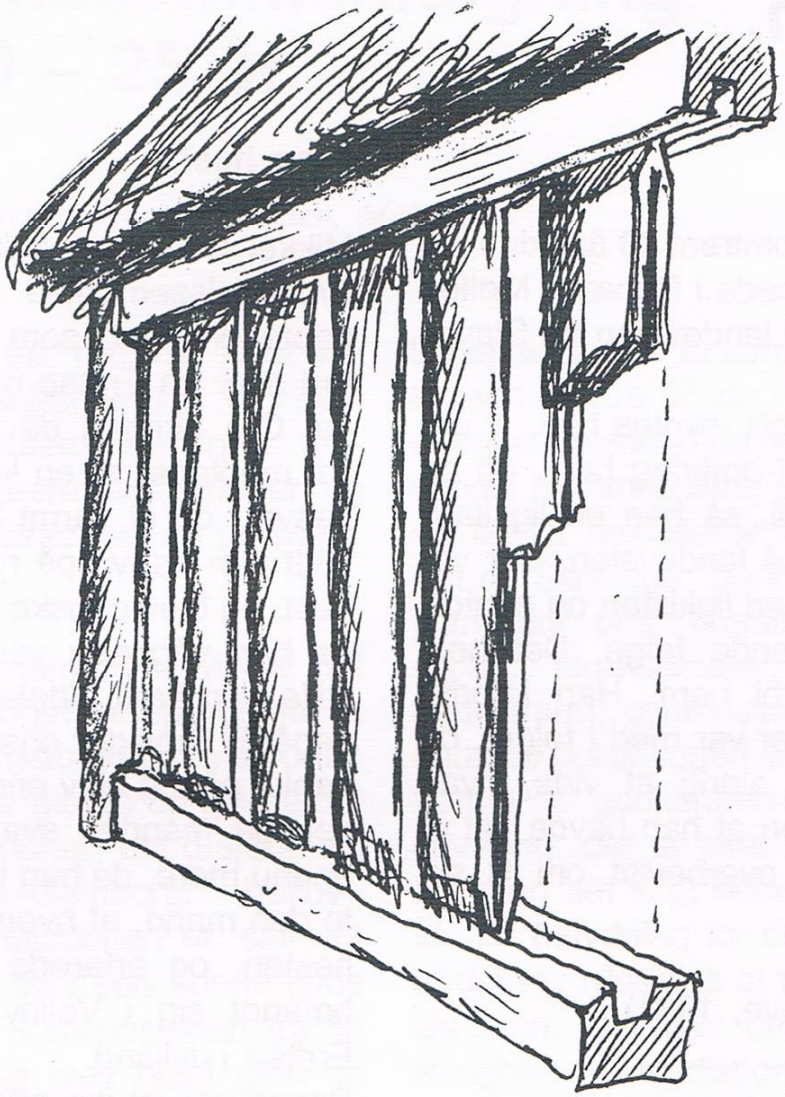

Væg i stavbygning ca. 1200 (som Snoldelev og Aulby) *Tegning: Peter Dragsbo*

væggene består af planker lagt med enderne i not-riller i vægstolper. Også denne byggemåde kendes først fra vikingetid - tidlig middelalder, og her især fra byerne. Men i modsætning til stavbygningerne overlevede bulhus-byggeriet i skovrige egne i Sønder-jylland og Skåne til op i 1800 - tallet, og kan derfor stadig ses "på roden". Men den "sejrende" byggemåde på landet var "bindingsværket", dvs. blandinger af vægstolper og lerklining. I vikingetiden har der også været "bindingsværks" - bygninger ved siden af stav - og bulbygningerne. Måske kunne man tænke sig, at stav - og bulbygningerne i nogle hundrede år var det "fine" byggeri, skabt af vikingetidens store fremskridt i tømmerkunsten?

Derfor tror vi, at Aulby - planken <u>enten</u> stammer fra en stavkirke <u>eller</u> fra en stormandsgård på egnen.

To Sagn.

Spøgeri.

En vinternat for omtrent 70 år siden gik en mand, der boede i Rubæks Mølle i Stavrby Skov på landevejen fra Stavrby mod sit hjem.
Bedst som han gik, syntes han, at det blev så underligt omkring ham, og da han så nøjere til, så han en ligskare drage forbi sig på landevejen. Der var både en vogn med ligkisten og et stort gående og kørende følge. Det hele drog lydløst forbi ham. Han kendte ingen af dem, der var med i følget, og han fik vistnok aldrig at vide, hvad synet betød. Men at han havde set et ligtog, var han overbevist om til sin dødsdag.

(Fynsk Hjemstavn, 1931)

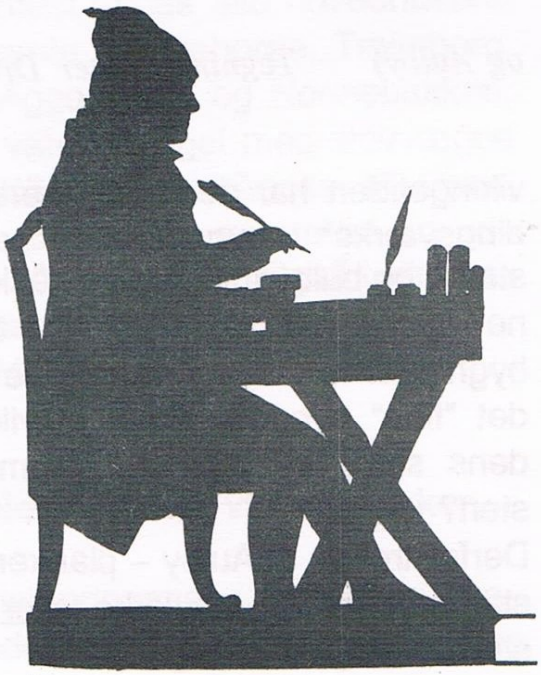

Klog hest.

Mikkel Skov fra Vejlby var i 1840 på kyndelmissemarked i Middelfart. Han købte en hest, som samme dag var ført over fra Erritsø med Snoghøj færge. Om aftenen da Mikkel red hjem, lidt medtaget af en kold markedsdags besvær og et varmt og rigeligt lidkøb, faldt han i søvn på ryggen af den nye hest, og blev ganske underlig til mode, da han vågnede ved at hesten stod stille i en ham aldeles ubekendt bondegård. Omsider dristede han sig til at banke på, og blev endnu mere forbavset, da manden svarede på jysk, og endnu mere, da han i denne genkendte den mand, af hvem han havde købt hesten, og erfarede da, at han ikke befandt sig i Vejlby på Fyn, men i Erritsø i Jylland.
Sagen var, at om aftenen havde drivis tillagt det smalle, men dybe bælt, og på denne is havde den dristige hest vovet sig over!

(Erik Housted: Fra færgesmakke til hængebro, 1977.)

Kommunesammenlægning 1.4.1970 - 25 år

Af tidligere borgmester Herman Jensen, Middelfart

I hele perioden fra 1962 til 1970 var kommunesammenlægningen et tilbagevendende problem, der blev forhandlet og diskuteret ved møder og ikke mindst i lokalradioen og pressen.

Meget tidligt fornemmede vi, at det ikke ville blive noget let spørgsmål at løse. Kommunallovskommissionen besøgte os et par gange og gjorde det klart for de kommuner, det drejede sig om: Kauslunde-Gamborg, Vejlby-Strib, Fænø og Middelfart at, såfremt disse kommuner ikke selv kunne finde en løsning, ville kommissionen træffe en afgørelse. Det blev også gjort os klart, at vi havde frist til 1969, idet loven ville træde i kraft 1. april 1970.

Altså måtte vi igang. Middelfart havde som bekendt igennem mange år savnet udvidelsesmuligheder, idet man savnede egnede arealer såvel til industri som til boligbyggeri. Kauslunde sogneråd, med dets formand Ejnar Andersen i spidsen, havde fuld forståelse for Middelfarts problemer, og på et ret tidligt tidspunkt stod det klart, at Middelfart og Kauslunde var rede til en sammenlægning. Det betød, at man allerede i årene 1967, 68 og 69 i fællesskab kunne udarbejde en dispositionsplan for de to kommuner, således at man i disse år var i stand til at planlægge kommende byggerier ikke mindst for områderne syd for Assensvej og for områderne mellem Middelfart og Skrillinge. Denne dispositionsplan, der bl.a. omfattede idrætshal, skoler, idrætsarealer, lystbådehavn, badestrand, gymnasium samt et omfattende boligbyggeri (Ø-kvarteret), var færdig til godkendelse i 1969. Den udvikling, der er sket i dette område, har stort set fulgt denne plan. Det var af stor betydning for de to kommuner, at det var lykkedes at få skabt en fælles plan. Det gav begge kommuner mulighed for at disponere på et tidspunkt, hvor vi havde stigende konjunkturer. Kauslunde kunne erhverve jord, som siden kunne overtages af fælleskommunen, og vi kunne i fællesskab drøfte, hvor den nye idrætshal skulle ligge. Det samme gjorde sig gældende med hensyn til det gymnasium, vi vidste ville komme. Der var samarbejdsvilje og lyst til at tage fat på opgaverne.

Det samme var desværre ikke tilfældet med Vejlby-Strib kommune. Sognerådsformanden, Åge Warming, der var en gæv sønderjyde med stor kærlighed og interesse for sin kommune

Vejlby-Strib sogneråds sidste møde 19. marts 1970.
*Fra venstre ses Aage Hansen *, Eigil Bennike *, Erik Christoffersen, Axel E. Jensen *, Karl Risager, Søren Nielsen *, Børge Kristiansen *, Svend Fogh Sørensen, Christian Hansen, Aage Warming, formand, Thorvald Barløse, sekretær, Ejnar Rasmussen.*
*Medlemmer med * forsatte i Middelfart byråd sammen med nyvalgte Evald Jørgensen.*
(Foto udlånt af Middelfart Byarkiv.)

ønskede sammen med sit sogneråd at bevare kommunen som en selvstændig kommune, og han kæmpede energisk for sin sag. Første gang vi rigtig mærkede hvor stærkt det lå ham på sinde, var da Middelfart skulle have sin vandindvindingsret fornyet. Forholdet var, at Middelfart vandværk var placeret i Staurby Skov altså i Vejlby-Strib kommune. Hidtil havde Middelfart kommune ved lov haft ret til at udvinde et vist antal kubikmeter vand på et område i skoven. Denne tilladelse var nu udløbet og skulle fornys. Til dette brug har man en særlig kommission, hvor stiftamtmanden var formand.

Middelfart sendte sin ansøgning om fornyelse af vandindvindingsretten og ønskede retten udvidet med et vist antal kubikmeter. Middelfart fandt dette ønske rimeligt, idet byen, siden loven om Middelfarts vandindvindingsret, blev vedtaget omkring århundredeskiftet, var vokset ganske betydeligt i indbyggertal. Men her mødte vi den første egentlige modstand, idet Åge Warming meddelte på Vejlby-Strib kommunes vegne, at man ikke kunne gå med til nogen som helst forøgelse af vandindvindingsretten. Motiveringen var, at det vand, der fandtes i Vejlby-Strib kommune, skulle forbeholdes denne.

Efter et par ret så livlige møder blev der afsagt en kendelse, der naturligvis gav Middelfart kommune medhold, til stor irritation for sognerådsformanden i Vejlby-Strib kommune.

Denne sags forløb varslede ikke godt for det videre samarbejde, og Middelfart byråd besluttede derfor at arbejde for, at Vejlby-Strib kommune også efter den nye kommunallov bevarede sin selvstændighed. Efter adskillige møder mellem de implicerede parter, enedes man om at fremsætte et forslag til kommunallovskommissionen gående ud på, at et areal beliggende mellem den nye bro og Middelfarts kommunegrænse blev lagt sammen med Kauslunde-Gamborg og Middelfart kommune. Den bebyggede del af Strandvejen skulle være undtaget, da det var et område som Vejlby-Strib kommune nødigt ville give slip på. Den skitserede ordning ville betyde, at Middelfart kunne få de industriarealer, som man havde så hårdt brug for. Endvidere betød det, at antallet af personer, der ville blive indlemmet i den nye Middelfart kommune, ville være såre beskedent.

Der var fuld enighed om dette forslag fra samtlige kommuner, og man afventede i spænding, hvilken stilling kommunallovskommissionen ville tage. Ved mødet med kommissionen, der afholdtes på Hotel Staurby Skov, fremlagde kommunerne i fællesskab deres projekt, der desværre ikke faldt i god jord. Kommissionen meddelte, at man fandt, at det var en unaturlig opdeling. Efter kommissionens opfattelse burde de implicerede kommuner være én kommune, og man agtede at indstille til indenrigsministeren, at det blev tilfældet. Nu var gode råd dyre, så hvad gjorde man nu. På Åge Warmings forslag besluttede man at rejse til København for overfor indenrigsminister Poul Sørensen selv at redegøre for kommunernes indstilling til sagen, som sagt så gjort. Det lykkedes, at få stiftamtmand Jacob Højrup med på ideen, og vi drog til hovedstaden, hvor vi fik foretræde for ministeren; men ingen af vore efter vores mening gode argumenter hjalp. Ministeren meddelte klart, at han agtede at følge kommunallovskommissionens indstilling. Hermed var sagen afgjort, og selvom alt var forsøgt for at følge Vejlby-Stribs ønske om at forblive en selvstændig kommune, stod det klart, at fra den 1. april 1970 ville de fire

Middelfarts borgmester Herman Jensen hjemfører "trofæet", mens sognerådsformand Aage Warming ærbødigt tager hatten af – foran Vejlby–Stribs kommunekontor.

kommuner: Middelfart, Vejlby-Strib, Kauslunde-Gamborg og Fænø være én kommune. Nu vidste vi, hvad vi havde at rette os efter, så nu skulle der samarbejdes, således at vi kunne stå klar med et nyt byråd for den samlede kommune, når loven trådte i kraft.

Dette samarbejde forløb på den allerbedste måde. Man enedes om at lade de tre kommuners administrationschefer om at klare de regnskabstekniske spørgsmål sammen med ekspeditionssekretær Harald Jensen, der tiltrådte for Fænø. Man enedes endvidere om, at administrationens hovedsæde skulle være Middelfarts nye rådhus, og antallet af byrådsmedlemmer i det nye byråd skulle være nitten. Også spørgsmål om fordelingen af personale fra de forskellige kommuner blev ordnet, og man enedes om, at Middelfarts hidtidige kæmner Henning Nielsen skulle være den nye kommunes første kommunaldirektør.

(Herman Jensen: Middelfart - 75 år med folkevalgt borgmester, 1993)

VENDS'95-ÅRBOGEN

Medlemspris ca. 65 kr.

HUSK at bestille bogen i god tid hos bestyrelsen.

Det er meget vigtigt, at man får bestilt årbog i god tid, da vi allerede i september skal afgive bestilling på det ønskede antal til salg.
VENDS 95 har i år tre artikler med fra vort område: Der er fine barndomserindringer fra Røjle - Taarup skole, skrevet af lærer Hornbecks datter i Odense, der er en interessant artikel om Vejlby - Stribs kommunevåben 1939 - 70, og der er noget om marinemaler Søren Brunoe, der igennem ca. 35 år tilbragte hver sommer i Strib.

Offergaven

Da Middelfarts nye rådhus blev indviet 8. december 1969 som optakt til kommunesammenlægningen 1970 modtog byrådet mange gaver i form af udsmykning til indendørs så vel som udendørs brug. Trods Vejlby - Strib kommunes store modstand mod sammenlægningen, gav man dog også en gave på dagen, som fik navnet "Offergaven", og det var vel betegnende for de følelser, der lå bag.
Gaven var et mosaikbillede, lavet af kunstneren Helle Scharling (f. 1945) fra Rudkøbing, som netop på det tidspunkt var begyndt sin karriere som kunstner. Dengang var hun mest optaget af mosaikarbejder, lært i Ravenna i Italien, mens det nu er glaskunsten, lært i Tyskland, der har gjort Helle Scharling kendt, især med alterruder til gamle kirker. Hun deler sin tid mellem atelieret i Rudkøbing og amerikansk mand og tre børn i Californien.

Men ak og ve - den 4. marts 1993 faldt mosaikken ned fra væggen på rådhuset og knustes; så slemt at Helle Scharling måtte opgive en rekonstruktion.

K.F.

"Offergaven" på Middelfart rådhus, hvor fra fotoet er udlånt.

Den nye Lillebæltsbro 25 år den 21. oktober 1995.

Af Knud Madsen og Kirsten Fauk

Byggeriet af den nye Lillebæltsbro påbegyndtes i 1965 efter vedtagelse herom i folketinget den 16. marts 1962. Det var Vejlby - Strib kommune, der stod som "bygherre" på den fynske side af bæltet. Middelfart kom først ind i billedet ved kommunesammelægningen i 1970. Broen var projekteret til at stå færdig i 1968; men som så ofte set forsinkedes arbejdet, og først i 1970 stod den færdig. Da var trafikminister Ove Guldberg så optimistisk, at han proklamerede byggeriet af en Storebæltsbro igangsat 1977. Den nye Lillebæltsbro kostede 265 millioner kroner, og krævede tre menneskeliv.

Omkostninger.

Med byggeriet af broen fulgte mange menneskelige omkostninger. Således måtte femten villaer omkring Gl. Strandvej nedrives, hvilket ejerne selvfølgelig var stærkt imod, og der skulle mange retsmøder til, før de var tilfredse med erstatningernes størrelse.

Motorvejen med til- og frakørsler gjorde indhug i landskabet lige øst for Staurby Skov. Det samme gjorde Jyllandsvejs forlængelse fra Galgehøj til Strib Landevej. Hvor Strib Landevej udmunder i Bogensevej, måtte vejen forlænges og hermed blev Staurby gamle smedie med tilhørende købmandsforretning nedrevet. Der blev gravet af banken op mod Staurby Vestergård og her blev en motorvejsviadukt ført hen over Bogensevej. Gartneriet "Solvang", som lå lidt nord for Stensgård, måtte flytte over til den gamle hovedvej mellem Middelfart og Odense; men bygningerne, som ligger ved motorvejsnedkørslen mod Odense blev stående, og benyttes nu af Amtsvejvæsenet. Skovsvinget måtte rettes ud, og herved blev Andelsskolens landbrug "Granly" nedrevet. En del af Andelsskolens jord medgik til vejudretning, og det samme gjaldt for flere haver på Skovsvinget.

De forretningsdrivende langs Strandvejen forsvandt efterhånden efter broens færdiggørelse. Det gjaldt købmand Harry Larsen, som havde haft sin forretning her siden 1933, købmand Hans Møller, som etablerede sin forretning i 1962 og gartner Erhardt Knudsen på Skærbækmøllevej. Arbejdspladserne i Staurbyskov Grusgrav forsvandt, Strandvejens Vandværk, som lå i grusgraven måtte nedlægges, da urinsyre, som om vinteren anvend-

Kong Frederik IX har netop klippet snoren over med trafikminister Ove Guldberg ved sin side 21.10.1970.
(Foto af Lauge Poulsen, Ejby, udlånt af Middelfart Byarkiv.)

tes til optøning af sne og is på den nye bro, trængte ned i vandet. Også Statshospitalets Vandværk på Strandvejen forsvandt. DSB's rutebilkørsel mellem Middelfart og Strib ophørte ca. 1969, og færgefarten mellem Strib og Fredericia ophørte i 1970. Disse for Strandvejskvarteret, Strib, og kommunen i det hele taget negative ting skyldtes vel ikke blot anlæggelsen af den nye bro. Snarere var de måske resultatet af ændrede forhold i vort samfund.

Fordele.

På det personlige plan, var der en del fordele at høste i forbindelse med brobyggeriet. Købmændene omlagde en stor del af deres varesortiment til

souvenirs, som solgtes til de mange turister i årene op til broindvielsen. Andre tjente på at udleje værelser til de mange brobyggere. KFUM's sociale Arbejde anlagde en barakby, hvor tidligere "Bøgehøj Camping" havde ligget syd for skovstykket Jordemoderlodden nær Strandvejens Plejehjem.

Også set fra kommunal side var der fordele at høste. Op til 1970'erne blev "Staurbyskov Planteskole" anlagt, og "Hotel Staurbyskov" blev taget i brug i 1968. Klinten Skærbækshoved forsvandt fuldstændig, men gav plads for den "kunstige halvø", som egentligt blev etableret, for at man her kunne klargøre brosektionerne. Halvøen afgiver nu plads til "Kræmmermarked", Cirkus, "Rock under broen" og hundedressur m.v.

Indvielse.

Den 21. oktober 1970 fandt indvielsen af den smukke bro sted. Det skete uden al den festivitas, som var blevet den gamle Lillebæltsbro til del ved indvielsen den 14. maj 1935. Man kom

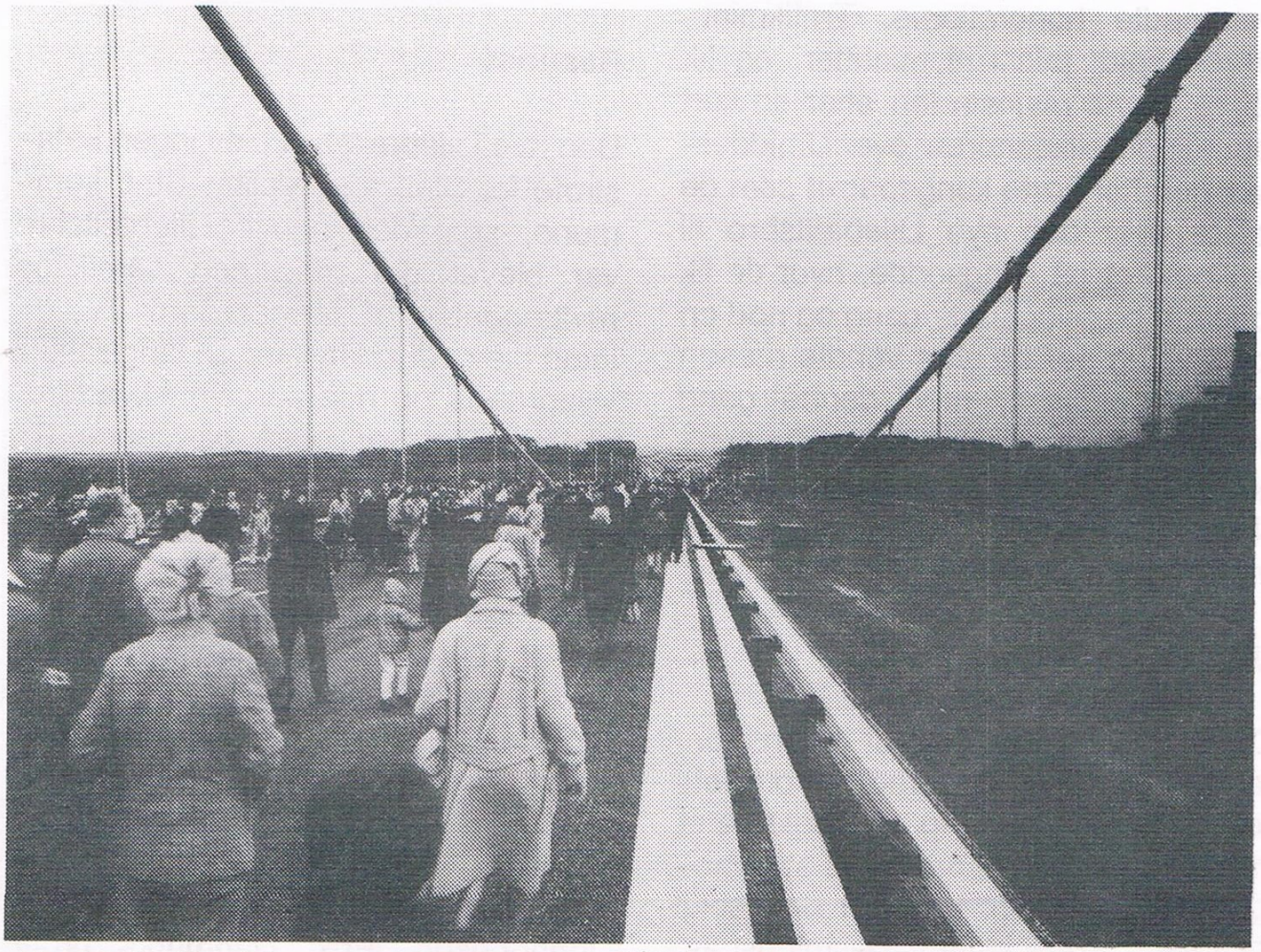

Fra Røde Kors' bromarch 18.10.1970. (Udlånt af Middelfart Byarkiv).

sent i gang med planlægningen af begivenheden, og efter forlydender skyldtes det en strid mellem trafikminister Ove Guldberg og arrangørerne om, hvem der skulle klippe den obligatoriske røde silkesnor over, ministeren eller kongen? Kongen vandt, og den fine Georg Jensen sølvsaks, der blev anvendt hertil, befinder sig nu på Fredensborg Slot. Middelfart Venstreblad kalder indvielsen med de ca. 15.000 tilskuere for "en kort og prunkløs ceremoni". Kong Frederik IX og Dronning Ingrid ankom til den Lysberg, Hansen og Terp designede pavillon på skrænten for foden af broens Fynsside præcis kl. 15.00, hvor de hilste på de fremmødte honoratiores. Trafikministeren holdt tale i ni minutter, og kl. 15.16 kunne majestæten efter en kort tale klippe silkesnoren over.Umiddelbart herefter kørte kongeparret som de første over den nye Lillebæltsbro til brokontoret på Lyngsodde, hvor de fik forklaret brobyggeriets gang og nød en forfriskning, før de atter vendte næsen mod København, men denne gang over den gamle Lillebæltsbro. De øvrige gæster kørte til pindemadder og sherry på Snoghøjgård, hvor trafikministeren igen talte og takkede.

Uofficiel indvielse.

Den uofficielle indvielse af broen, som fandt sted weekenden før den officielle, var anderledes livlig. Vejdirektoratet havde givet Røde Kors lov til at arrangere en bromarch, hvor der blev solgt bropas, bilmærkater, fæstningspas, postkort og brofrimærker, silketryk af broen, kaffe og is og et krus med motiver fra de to Lillebæltsbroer. Røde Kors havde ventet 50.000 mennesker, men der kom ca. 175.000, så der blev mange penge tilovers til foreningens godgørende arbejde.

En anden uofficiel indvielse af broen var i 1968, da Arne S.Andersen til Strib Byfest havde foreslået en bromarch på den ikke færdige bro, hvilket ingeniør Ostenfeld gav sin tilladelse til. Dengang gik der ca. 5.000 mennesker "over" broen fra Fynssiden, og det voldte en del besvær at holde afspærringen ude på broen, så ingen faldt i vandet, frivilligt eller ufrivilligt.

Resultat

Den nye Lillebæltsbro blev ingen katastrofe for Strib eller Vejlby-Strib kommune, som den gamle Lillebæltsbro var blevet det med den samtidige nedlæggelse af færgefarten. Tværtimod blev der udstykket en lang række villagrunde og nye parcelhuskvarterer opstod. Det var også på denne tid, 1971, at højskolen "Brogården" kunne flytte til Strib. Strib har mange aktiviteter: f.eks. Strib-Festivalen, et godt foreningsliv, et godt kirkeliv, en svømmehal, bådehavn og nu Idrætsefterskole. Og så har man altid den nye, smukke Lillebæltsbro for øje, hvad man vist egentlig er ret stolte af.

Kilder:
Middelfart Venstreblad 22.10.1970.
Johannesen, Erik: Danmarks broer, Borgen, 1994.

Foreningsnyt.

Genplantningen af Vejlby Kvindeeg.

Knap 100 mennesker mødte op, da Vejlby kvindeeg blev afsløret ved Vejlby kirke, og det oversteg komiteens forventninger. Det 4 meter høje egetræ fik en festlig modtagelse i Vejlby. Der var faner og musik, og Anna Feddersen, viceborgmester Birgit Jensen og byrådsmedlem Elin Svensen gav det gode ord med på vejen. Efter højtideligheden gik de mange mennesker til hyggeligt samvær i Tove Nielsens carport, der i dagens anledning fungerede som selskabslokale.
Genplantningen blev muliggjort af 18 sponsorer samt Middelfart kommune. Stadsgartner Eigil Andersen har en stor del af æren, men han må dele den med komiteen, som bestod af Tove Nielsen, Vejlby, Mirjam Gade, Vejlby Fed, Aase Mikkelsen, Aulby, Marie Pedersen og Kathrine Rask, Vejlbyskov. Tove Hansen, Røjle og Kirsten Fauk, Strib.

Arkæologigruppen fandt en ikke-registreret dysse.

Arkæologigruppen, som består af 12 personer, har ved markafsøgning på Bakkegårds marker fundet en ikke tidligere registreret dysse, som er overpløjet. Fundet er indberettet til Fyns Stiftmuseum.
Gruppen har efterhånden samlet så mange fund, at man mangler lagerplads. Foreningen har derfor ansøgt kommunen om at stille et mindre lokale til rådighed for gruppen.

Ekskursion til Fredericia Museum.

Søndag den 3. september inviterer vi medlemmerne til at deltage i besøget på Fredericia museum. Der arrangeres ikke fælles transport til Fredericia, men hvis man ikke har mulighed for at kommet til museet, kan man ringe til et bestyrelses-medlem, som vil finde transportmulighed.

F.

Foreningens arrangementer i 1995:

	Fredericia Museum.
Søndag den 3. september Fredericia museum. Jernbanegade 10 Fredericia **kl.14.00** **Pris: 10 kr.**	Vi inviterer hele familien til en søndagsudflugt til Fredericia museum. Først vil vi få en fælles instruktion om museet, og bagefter beser vi de mange bygninger med spændende genstande. Der vil blive mulighed for at købe kaffe. Blandt indholdet kan nævnes: Krigsminder fra de 5 krige, genstande fra de mange religiøse samfunds kirker, danske mønter siden 1600 - årene, værksteder og laugsgenstande, soldaterkammer, tobakshus og landbrugsredskaber. Men der er meget mere.
13.november Strib Idræts-efterskole. Strandvejen 226 **kl.19.30**	**Generalforsamling- og Politimyndigheden i det gamle Vejlby - Strib.** Efter generalforsamlingen vil Arne Schmidt Andersen fortælle om sognefogedens arbejde. Sognefogeden var datidens politimyndighed, og Arne Schmidt Andersens far var sognefoged i mange år og oplevede mange pudsige og spændende episoder, som hans søn vil genfortælle. Da foreningen denne dag har 5 års fødselsdag, vil der blive gjort noget ekstra ud af aftenen.

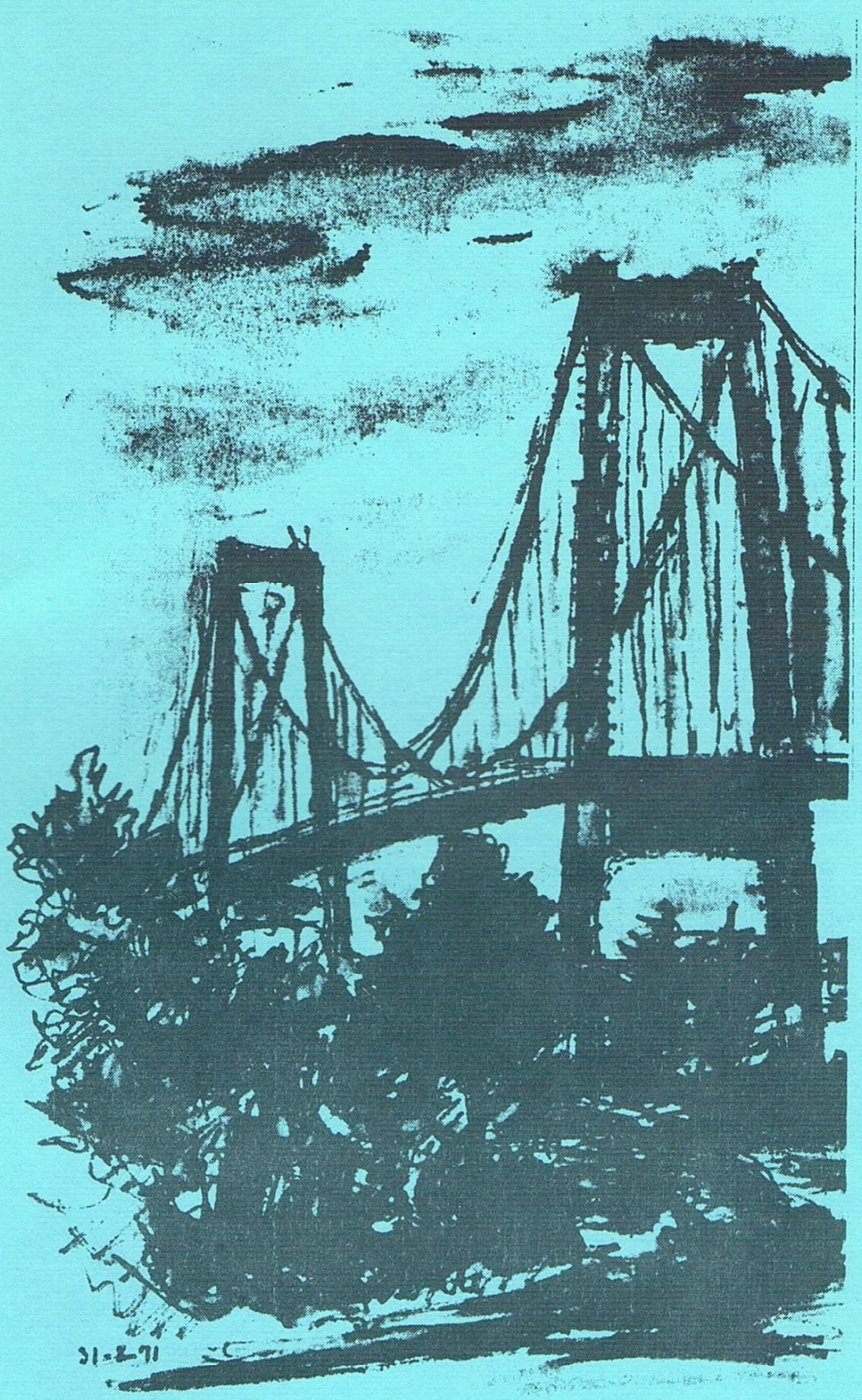

Tegning af Evald Herrik. (Fra Andelsskolen 1972)